

Urheilun irvikuva

Sosialistimaat, Neuvostoliitto, Romania ja Bulgaria etunenässä toivat solkenaan luisteluun ja voimisteluun nuoria 11-12 -vuotiaita tyttöjä pönkittämään valtiokapitalismin yliveraista aatetta. Tytöt olivat keholtaan äärimmilleen trimmattuja, mutta henkisesti arvatenkin pahasti vammautuneita. Olisi kiva tietää enemmän näiden pikkutyttöjen nykyelämästä. Romanilaisen voimistelutähden Nadia Comanecin tarina on jotenkuten tiedossa, koska hän pystyi loikkaamaan ulkomaille.

Vanhat systeemit ovat romahtaneet, mutta urheilun irvikuvat pysyvät.

Suomi sai isot kaunoluistelukilpailut, joten asia on taas mitä ajankohtaisiin. Minulle ongelman sattuu tekemään vieläkin koskettavammaksi lukemani Julia Voznesenskajan kirja Naisten Decamerone (suom. Eila Salminen). Kirjasta tehty näytelmäkin meni Oulussa taannoin.

Kirjassa kymmenen nuorta naista tavattuaan toisensa ensi kertaa Pietarin naistenklinikan synnytysosastolla kertovat toisilleen elämänkohtaloistaan. Eräs heistä, Albina, Aeroflotin lentoemäntä, kertoo koskettavimman tarinan kokemuksistaan nuorena tyttönä kaupungin taitoluistelukoulussa (viides kertomus, ss. 55-62).

Äiti osti Albinalle luistimet ja vei tytön paikalliseen luistelukouluun. Tyttö edistyi nopeasti. Eräänä päivänä luistinradalle tuli kuuluisa valmentaja, joka oli kouluttanut monia lahjakkuuksia. Valmentaja valitsi heti Albinan ja sanoi, että työllä on epäilemättä lahjoja, mutta hänen täytyy harjoitella systemaattisesti kokeneen valmentajan johdolla.

Koulun valmentaja puhui äidin ympäri. Albinotska pääsi huippuvalmentajan kouluun ja sai asua toistaiseksi hänen luonaan. Valmentaja vei tytön urheilukouluun ja näytti häntä muille valmentajille. Nämä kehuivat. Mutta sittenkin, ovatko jalkalihakset liian kireät? Eipä hätää, mutta työtä saa kyllä tehdä. Valmentajat tutkivat, tunnustelivat ja totesivat, että lihakset todella olivat liian kireät. Täytyy tehdä pikku leikkaus, höllentää jänteitä. Valmentajat pohdiskelivat, pitäisikö pikku Albina viedä sairaalaan, vai yrittäisivätkö he selvittää omin neuvoin. Lopulta he päätyivät leikkaamaan itse.

Albina kertoo: ”No niin, he tekivät minulle leikkauksen, toinen piteli kiinni ja suuteli, muka rauhoitti, toinen vääntelehti ja repi sisukseni hajalle. Sitten he vaihtoivat osia. Verta vuoti pöydälle ja siitä lattialle. Itkin, mutta kestin, haparoin miesten käsiä ja painauduin noita fasisteja vasten, jotten tuntisi kipua. Toinen reuhtoi, toinen suuteli, kuolasi ja silitteli. En tiedä, kuinka monta kertaa he tekivät temppunsa, mutta lopulta olin menettää tajuntani. Kajor kantoi minut kylpyammeeseen, pesi ja pani nukkumaan ...”

Vaikka leikkaus onnistuikin, kireiden jänteiden hierominen jouduttiin uusimaan tämän tästä.

Kirjan juttu on faktan ja fiktion rajamailla. Mutta sittenkin ... ?

pajen